

Sporen deel 5

Vaag hoort Lara stemmen. Ze hoort een vrouwenstem woedend praten:

“Wat doe je nou, waarom moest dat?” en dan de haar bekende stem van Simon:

“Wat kon ik eraan doen? Die verdomde loopplank van jullie is veel te glad, ik kan er toch ook niks aan doen dat ik uitgleed en zij met haar hoofd op de rand knalde?”

Vage beelden dringen door Lara’s hoofd. Simon, die haar meetrok naar de boot, dat ze zich verzette maar dat hij haar voor zich uit duwde. Daarna niets meer.

“Waarom ben je hier?” snerpt de vrouwenstem, “je bent niet welkom”.

Lara wordt zich bewust van iemand die naast haar zit en naar haar kijkt. Ze opent langzaam haar ogen en kijkt in het gezicht van haar vader. Zijn ogen kijken haar aan met een mengeling van bezorgdheid, vertedering en getergdheid. Dan draait hij zijn hoofd naar de twee ruziënde mensen.

“Ja jongeman wat kom jij hier doen? Waarom overval je mijn dochter en val je ons lastig?” Simon barst in lachen uit.

“Je weet dus van niks opa? Diana heeft je nog niet verteld dat ze niet jou, maar mij samen met jouw geld wilde?”

“Hou je kop!” hoort Lara. Ze komt met haar hoofd wat omhoog en ziet Diana, haar gezicht is rood en ze is buiten adem.

“Donder op Simon, het is over, ik doe niet meer mee met jouw plannetje!”

Lara kijkt naar Simon, ze ziet zijn ogen zich vernauwen. Dan, in één sprong, is hij bij Diana en trekt haar hoofd naar achteren.

“Vuil kreng” sist hij. “We hadden een afspraak.. de ouwe leegplukken en er dan samen vandoor, je kan daar niet ineens onderuit!” Diana wil gillen, maar hij legt een hand over haar mond. Lara ziet haar vader omhoog springen en naar de twee toe rennen. Simon, die met één arm Diana in bedwang houdt, brengt de andere arm naar voren.

“Daar blijven” klinkt zijn stem ijsig. De oude man blijft staan. Simon richt zijn aandacht op de verlamde Diana.

“Waar ging het nou mis? Je maakte het geld over, precies zoals we hadden afgesproken en ineens hield het op! Je reageerde niet meer op mijn mails en ik moest een privédetective inhuren om je op te sporen! Waarom?” schreeuwt hij.

“Waarom heb je de boot verplaatst?!”

Diana begint te snikken.

“Simon, ik wil niet meer.. ik geef om Adriaan en zijn verdriet om zijn kinderen is zo groot, ik kon het niet meer aanzien”

Simon briest.

“Wat kan mij dat schelen? Je hoort bij mij en niet bij hem!” Hij wijst naar Lara’s vader, die er verslagen bij staat.

“En zijn dochter heeft me een grote dienst bewezen, door mij jullie verstopplek te onthullen”. Hij lacht vals en kijkt Lara even aan, die woest terugkijkt.

Diana kijkt smekend.

“Laat me gaan Simon, het is voorbij” zegt ze zacht. Ze kijkt Lara’s vader aan met een blik vol hoop. Dan lijkt er in de oude man iets te ontploffen. Zijn ogen vernauwen zich en hij stort zich naar voren.

“Papa, nee!” roept Lara en ze komt overeind om hem tegen te houden. Maar hij is in een paar passen bij Diana en Simon en probeert ze uit elkaar te trekken. Lara ziet dat Simon snel

in zijn broekzak grijpt, ze ziet een flits van iets blinkends. Een mes. Ze gilt. Diana rukt zich los en schreeuwt tegen Simon.

“Laat dat mes los!” Simons hand met het mes gaat omhoog, maar Adriaan is snel, pakt de pols van Simon en duwt hem met mes en al tegen de reling. Simon, verrast door de snelheid en de kracht van de man, pakt zich vast aan de schouder van Adriaan, die de arm van Simon verder naar achteren duwt. De vrouwen zien hoe Simon zijn evenwicht verliest en achterover tuimelt, de oude man in zijn val meeslepend. Ze gillen en rennen naar de reling. Ze zien de twee mannen in het water vallen, er ontstaan bellen en het water spat omhoog.

“Wat moeten we doen?!” schreeuwt Diana.

“Bel de politie!” zegt Lara. Diana rent de kajuit in. Lara kijkt naar het water, ze ziet beide mannen niet. Haar vader is een ervaren duiker, hij kan het lang volhouden onder water. Dan ziet ze Simon boven water komen. Hij kijkt woest om zich heen.

“Verdomme, waar ben je?!” roept hij uit. Lara loopt weg van de reling. Ze hoort Diana in geagiteerd Frans praten door de telefoon. Wat kan ze doen? Ze loopt snel naar de andere kant van het dek en kijkt rond over het water. Dan ziet ze ineens iets bewegen. Langzaam komt een figuur boven water. Ze slaakt een zucht van verlichting. Het is haar vader. Hij glijdt langs de boot en gebaart dat ze stil moet zijn. Langzaam verplaatst hij zich naar de achterkant van de boot, waar een kleine ladder hangt. Hij kijkt snel om zich heen en begint dan omhoog te klimmen. Vanuit het niets komt er een andere figuur naar boven. Simon.

“Pas op!” schreeuwt Lara, maar het is te laat. Ze ziet het mes flitsen richting de nek van haar vader. In wilde paniek kijkt ze om zich heen op de boot en ziet een kleine zuurstoftank. Ze pakt hem en gooit hem naar beneden. Het is raak.

De gordijnen in haar appartement zijn dicht. Al dagen. Ze kan het zonlicht niet verdragen. De dienst was kort en zeer emotioneel. Voor de tweede keer afscheid nemen heeft het uiterste van haar gevergd. De krant met het bericht ligt nog steeds op tafel. ‘Overvaller neemt Nederlander op plezierjacht mee de dood in’ is de kop. De ware toedracht weten maar een paar mensen. Op haar telefoon is een sms van Diana binnengekomen: ‘ben op Martinique, ik wil me niet meer verstoppen, hoop je nog eens te zien’. Voorlopig niet, denkt Lara. Eerst naar de Zuidas.